

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND (M-L)

ÅLBORG UNIVERSITETSBIBLIOTEKET

NR.1 1974 5.ÅRG. PRIS 1KR.

Ny a/s-lov

for at sikre reformismen

Arbejderbyråkratiet udbygges

Socialdemokratiets store demokratireform "Folkets indtog i a/s bestyrelserne" er med et enigt folketing bag sig trådt i kraft.

"Døren op til en lukket verden"
"Et skridt i den rigtige retning"
Sådan er overskrifterne i Fagbladet og i Kapitalisternes hoforgang Børsen. VKR har bøjet sig for fremskridtets pres og akcepteret reformen, sådan fremstiller socialdemokratiet lovens gennemførelse og prøver på denne måde at konstruere en reaktionær modstand mod deres "demokratisering" af arbejdspladserne.

Men den reaktionære modstand findes ikke. Den modstand enkelte kapitalister har vist, ved at omgå loven gennem dannelse af et nyt aktieselskab med under 50 ansatte er kun et udtryk for deres dumhed, for en manglende forståelse af, hvad der tjener deres klasses interesser.

I DEMOKRATIETS NAVN.

Fortællerne for klassesamarbejde, kapitalisterne og deres agenter i arbejderbevægelsen, har altid fremstillet klassesamarbejdet og en udbygning af dette, som værende lig med en udvidelse af demokratiet. Sådan var det med samarbejdsudvalgene og sådan er det også med den nye A/S-lov. Men talen om "medindflydelse i erhvervslivet" (Metal) er kun fraser der skal give kapitalister og reformister et fremskridtsvenligt og demokratisk udseende, og samtidig dække over lovens virkelige formål.

UDBYGNING AF ARBEJDERBYRÅKRATIET

Det egentlige formål med "medarbejderrepræsentanter" i bestyrelserne er at yderligere udbygge det faglige byråkrati. - det arbejderbyråkrati af privilegeret og bestukne pampere, som socialdemokratiet har opbygget.

Dette faglige byråkrati skabes bevidst af kapitalister og reformister for gennem dette at bevare reformismens tag i arbejderklassen. Med den nye A/S lov knyttes fagbyråkratiet endnu tættere til borgerskabet.

Op imod 6000 faglige karrieremagere skal i den kommende tid "uddannes" til værdige repræsentanter for "medarbejderne" i 3000 a/s-bestyrelser.

De fleste vil sikkert være tillidsfolk og de vil sikkert alle være enige om, at det ikke indebærer nogen loyalitetskonflikt at sidde som fagforeningsmedlem i Firma-bestyrelsen. Og det kan ikke undre. En stor del af dem er i forvejen "uddannede" i virksomhedsøkonomi, rentabilitet, produktionsfremmende lønsystemer og samarbejde med ledelsen på arbejderens bekostning. Tavshedspligten vil heller ikke være noget problem for disse forrædere. De fleste tillidsfolk har allerede idag den opfattelse, at der er noget der hedder fortrolige oplysninger. Fra et tidligere nummer af ARBEJDERBLADET kan vi citere følgende udtalelse fremsat af daværende fællestillidsmand S.Feren Bent Fjellerad på B&W værft.

Til TV: "Der kan være ting, man i samarbejdsudvalget får oplyst som fortrolige ting, der gør, at man ikke kan bringe det videre".

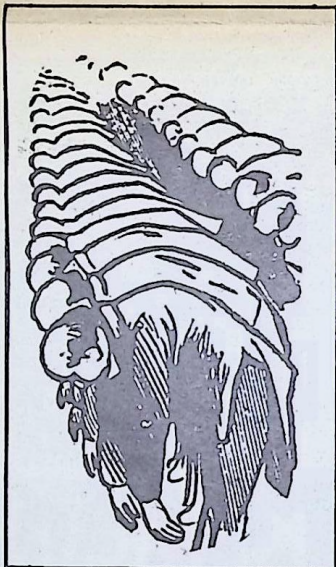
MUSSOLINI'S KORPORATIVE ØNSKESTAT

Af og til udtaler socialdemokrater at deres politiske mål er demokratisk socialisme og at A/S-loven, ØD-forslagene osv er skridt på vejen mod dette mål. Men det er istedet stik modsat. Deres "demokratiske socialisme" er i stedet den fuldt udbyggede korporativstat. Fagforening og arbejdsarbejdere i fælles ledelse af virksomheden er ikke en socialdemokratisk opfindelse. Det er det ideale Mussolini opbyggede i mellemkrigsårenes Italien. Dengang var det nødvendigt med vold og magt at knuse de eksisterende fagforeninger og oprette fascistiske fagforeninger før fælles ledelse af virksomhederne mellem fagforening og arbejdsarbejdere kunne komme istand. Der var nemlig ingen socialdemokratisk fagbevægelse.

Fagbevægelsen i Danmark er under socialdemokratisk ledelse vredet ud af hænderne på arbejderklassen og er blevet en del af den borgerlige stat.

Gennem de love, aftaler og bestemmelser der gælder mellem fagbevægelsen og kapitalister, er fagbevægelsen gjort til en statslig organisation, vendt mod arbejderklassens økonomiske og politiske kamp. Dette er Mussolini's fagligt korporative idealstat.

Socialdemokratiet sørgede for at det herhjemme ikke var nødvendigt at bruge vold og terror for at knuse de eksisterende fagforeninger og opnå korporativstaten.

6000 "arbejderrepræsentanter" på vej ind i A/S-bestyrelsen.

rativstaten.

Bag socialistiske fraser udbredte socialdemokratiet sammen med borgerskabet teorien om, at arbejderne og kapitalisterne har fælles interesse i produktionen og med dette som grundlov i fagbevægelsen ændredes denne til at blive et redskab for borgerskabet.

DKP-PAMPERE SLUTTER OP

Den 6. november sidste år var daværende handelsminister Erling Jensen ude på B&W værft for at fortælle om A/S-loven. Hans indlæg var gennemsyret af en ting: frygten for at arbejderne skulle sige nej til denne udvidelse af klassesamarbejdet. Men da fællestillidsmanden DKP'eren Erik Hansen havde været på talerstolen, var det klart at DKP støttede denne udvidelse af arbejderbyråkratiet og klassesamarbejdet. Måske kan nogle af bestyrelsesposterne tilfalde dem...

Fagforeningsfolk i opposition til LO-ledelsen fremfører det synspunkt, "at vi da altid kan få nogle oplysninger". De er

Fortsættes side 4

Om kampen mod EF

Se side 2

DYRTIDEN

En følge af kapitalismen

Gennem de sidste 15-20 år har mange arbejdere i de vesteuropæiske lande og USA fået råd til at købe materielle goder som deres forældre end ikke turde drømme om - goder som til en vis grad har kunnet forbruge det hårde slid som industriarbejder. Samtidig opstod tanken om levestandarden, som noget der bare stiger. Og borgerskabets partier, med Socialdemokratiet i spidsen gjorde alt for at cementere denne opfattelse. Det er jo ikke så længe siden vi fik tude præmie fulde med sloganet: Gør gode tider bedre!

Men piben har fået en anden lyd, Socialdemokratiets velfærdspropaganda kunne ikke skjule, at priser, skatter og huslejer stiger med et rekordagtigt tempo, som udhuler arbejderklassens løn. De økonomiske problemer slår mere og mere igennem i valgkampene og på avisernes forsider. Bekymrede politikere dukker op på TV-skærmen for at fortælle os at vi må spænde livremmen ind for at redde landets økonomi.

Og partierne kappes om at bortforklare den sande årsag til prisstigninger og inflation. De partier som er "i opposition" skyder skylden på den til enhver tid siddende regerings fejlagtige økonomiske politik. Regeringen skyder skylden på "udlandet" og siger at inflationen kommer til os "udefra". Og DKP dukker op med sin variant: Det er her, som i alle andre tilfælde, EF som har skylden! Men samtlige udlægter tilslører at ikke nok så mange "prisstop", "indgreb i dyrtidsreguleringen" eller "offentlige besparelser" kan forhindre priserne i at stige yderligere. De tilslører at årsagen til dyrtiden skal søges her, i det lille Danmark, i selve det kapitalistiske system - at prisstigningerne og den rekordagtige inflation er sikre tegn på at vi står over for en overproduktionskrise, som vil ryste hele det borgerlige samfund i dets grundvold. Alle søforklaringerne, DKP's iberegnet, holder arbejderklassen borte fra den erkendelse, at dyrtid først kan fordrives når kapitalismen er knust, og socialismen er en levende realitet.

FOR INFLATIONEN KAN IKKE BEKÆMPES!

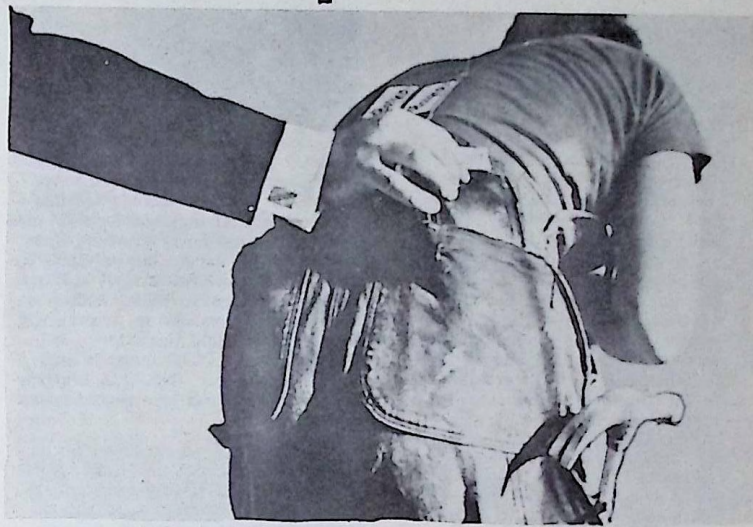
Hvad enten det er Socialdemokratiet, eller et andet borgerligt parti der administrerer den borgerlige stat, så er det det samme middel de forsøger at bekæmpe inflationen med: Beskæring af arbejderklassens forbrug, idet de vil dæmpe efterspørgselen, og dermed håber at kunne forhindre de voldsomme prisstigninger som skaber inflationen. Hvis inflationen er større her end i udlandet rammes de danske monopolkapitalister af vanskeligheder på det udenlandske marked. Nedskæringer i de sociale ydelser, indgreb i dyrtidsreguleringen, tvungen opsparring og direkte lønstop er altsammen led i forsøget på at bekæmpe inflationen og dermed sikre monopolkapitalisternes konkurrenceevne.

Men trods de skiftende regerings stadige indgreb bliver priserne og inflationen ved med at stige. For at forstå hvorfor inflationen ikke lader sig bekæmpe, må vi se på nogen grundlæggende ting i den kapitalistiske økonomi.

JAGTEN EFTER MAXIMALPROFIT DRIVER VÆRKET.

Det som driver værket i den kapitalistiske produktion er jagen efter profit. Den kapitalist der ikke får så stor profit som sine konkurrenter, og som derfor heller ikke er i stand til at forny sine maskiner, kan blive snart slået ud og ruineret. Profitten skal hele tiden være så stor som mulig, for at han kan ligge i spidsen med de mest effektive produktionsmidler. Derfor er jagen efter maksimalprofit den grundlæggende økonomiske lov under kapitalismen.

Når kapitalisten skal måle præcis hvad han er værd, så er han ikke kun interesseret i hvor stor profitmængden er, men frem for alt hvor stor profit han får i

forhold til den kapital har sat på spil. Dette forhold mellem den investerede kapital og profitten kaldes profitraten.

MEN PROFITRATEN HAR EN FALDENDE TENDENS

Allerede Marx kunne konstatere at profitraten havde en tendens til at falde. Det vil sige, at mens man for eksempel tredobledte indsatsen, så blev profitten kun fordoblet. Siden Marx' tid er der ikke sket noget der rokker så meget som en millimeter ved det. Han kunne

også forklare hvorfor det går sådan:

Det er arbejdskraften som skaber profitten. En god maskine hjælper arbejderne til at producere mere, men mens den sammenlagte profitmængde herved bliver større, så sækkes profitten på hvert enkelt produkt. I stedet for at tjene en krone pr. stk. på 10 vareenheder. Så tjener han kun 50 øre pr. stk. på 30 vareenheder. Denne nye, og større profit investeres i flere maskiner, med det til følge at arbejdermængden og dermed profitten på hvert

Fortsættes side 3

KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister-leninister ER DANNET

KAM-1 er dannet. På et møde i København d. 30/12-73 samledes KOMMUNISTISKE ARBEJDERE og gruppen omkring ARBEJDERBLADET i en organisation.

Dette nummer af ARBEJDERBLADET er organisationens første fælles blad. Det er vor plan at det foreløbigt skal udkomme hver 4. uge og at kræfterne skal koncentreres om at bringe det op på 8 sider.

Som læserne af ARBEJDERAVISEN og ARBEJDERBLADET vil vide, er sammenslutningen sket efter et fælles begyndende angreb på den borgerlige og småborgerlige socialisme, og efter et grundigt opgør med den såkaldte "økonomisme", et begreb Lenin brugte om "venstre-fløjs smågrupper", der anså organiseringen af arbejderklassens økonomiske kamp som den altafgørende metode til at udvikle den politiske kamp.

Lenin gennemhullede denne teori og viste, at den blot førte til at forstærke smågruppe-splitningen - og at dens praksis med kun at føre økonomiske kampe i virkeligheden styrkede den borgerlige tankegang i arbejderklassen.

FRA ØKONOMISTISK PRAKSIS TIL REVOLUTIONÆR TEORI.

AB og KA har haft gode forudsætninger for at forstå denne teori, idet vi begge har forsøgt økonomismen i praksis.

Og gennem vores forgæves anstrengelser og efter at have studeret Lenins teorier om økonomismen, nåede vi frem til forståelsen af, at en lille kommunistisk gruppe ikke skal begynde sit arb

de med at ville lede arbejderklassens økonomiske kampe, men at den i stedet skal koncentrere sig om at organisere de få i et politisk parti, der har indset, at kapitalismen uundgåeligt vil gå til grund og gennem revolution blive afløst af historiens næste stadium socialismen.

Ved studiet af marxismen-leninismen erfarer vi at en nok så lille revolutionær gruppe får betydning, når arbejderklassen begynder at vægre sig ved at bære de stadig tungere byrder, som den herskende klasse pålægger den. Når dette uundgåelige sker, kan nogle hundrede revolutionære vokse til tusinder, og de tusinder bliver ledere af arbejderens million-massers opstand i fabrikkerne og hærene.

Og når arbejderklassen rejser sig og gør oprør med våben i hånd, da vil det være muligt, at knuse borgerskabets statsmagt og fastholde sejren ved at opbygge arbejderklassens statsmagt, proletarietets diktatur - hvis vel at mærke, den kommunistiske organisation har forberedt sig herpå ved at organisere stadig bredere dele af arbejderklassen for den revolutionære sag, og har vundet respekt og tillid i den altovervejende del af arbejderklassen gennem sin målbevidste og videnskabelige korrekte måde at lede og organisere klassekampen frem til revolutionens øjeblik.

KAM-1 er blevet dannet ved at KA og AB har diskuteret sig frem til det principielle grundlag for påbegyndelsen af et sådant arbejde.

Dette grundlag kan man studere i det første nummer af vort teoretiske tidsskrift KAMPENS VEJ, som er på trappe, og som foruden vore love og resolutioner og retningslinier for arbej

Aalborg Universitetsbibliotek

53001123480

EF og topmødet i København

Modsigelsen mellem de imperialistiske blokdannelser skærpes

FOR AT KUNNE VURDERE, HVILKEN FORM FOR KAMP, DER SKAL FØRES MOD EF, MÅ VI VÆRE PÅ DET RENE MED, HVAD EF STÅR FOR, OG HVAD BAGGRUNDEN FOR EF'S DANNELSE OG STYRKELSE ER. TOPMØDET I KØBENHAVN OG BEGIVENHEDERNE OMKRING DET ER ET GODT UDgangs-PUNKT FOR EN SÅDAN VURDERING.

EF-topmødet i København i midten af december måned resulterede i en styrkelse af samarbejdet mellem de ni imperialistiske stater.

Topmødet fandt sted i en situation hvor de grundlæggende modsigelser mellem de imperialistiske magter og blokke i verden (kampen om markeder, råstoffer og energikilder) er blevet yderligere skærpet på baggrund af "energikrisen".

USA's UDSPIL

Få dage inden topmødet holdt USAs udenrigsminister, Kissinger, en tale, hvori han åbenhjertigt udtrykte USAs voksende bekymring og uro over EF-blokkens mere og mere selvstændige, USA-fjendtlige kurs. Han sagde bl.a.: "Europas enhed må ikke skabes på bekostning af det atlantiske samfund. Så vil begge sider af Atlanten lide under det. /.../ Det er snarere tendensen til at sætte projektøren på uenigheden fremfor enigheden, der bekymrer os. Jeg ville være mindre end oprigtig, hvis jeg skjulte vores uro over nogle af de seneste metoder i det Europæiske Fællesskab på det politiske område. At fremføre for os beslutninger taget af et Europa under dannelsen som fuldbyrdede kendsgerninger, der ikke kan underkastes effektiv diskussion, er fremmed for traditionen med amerikansk-europæiske relationer."

Ja, Kissinger holdt sig end ikke tilbage for at rasle lidt med sablen: "Vor skæbne så vel som den fulde styrke af vor militære magt er uløseligt knyttet til jeres."

Men Kissingers og dermed USA-imperialismens udspil gik videre: Der er foreslået oprettet en "energiaktionsgruppe" bestående af alle de vestlige imperialistiske magter. Gruppens mål skal være at "sikre den påkrævede energi til en rimelig pris". Som eksempel nævner Kissinger berigelse af uran til brug i atomreaktorer, og han illustrerer problemet således:

"Sådanne anlæg kræver enorme kapitalinvesteringer. Hvad ville være mere fornuftigt, end at vi sammen planlægger, hvorledes vi sikrer, at vore knappe ressourcer ikke spildes ved overflødig dobbeltbrug?"

Med andre ord: USA imperialisterne foreslår en løsning af energiproblemet, hvorved USA fortsat har kontrol med de øvrige imperialist-magters udvinding og forbrug af energi.

Men forholdet mellem USA-imperialismen og de vesteuropæiske kapitalistiske lande er ikke det samme som for 25 år siden. Dengang fremstod USA - efter anden verdenskrig - som den førende magt i den imperialistiske verden, mens Vesteuropa var alvorligt svækket som følge af, at det havde været slagmark i de fem år, krigen varede. USA-imperialismens genopbygning (Marshall-hjælp m.v.) som bistand til den økonomiske genopbygning og politiske stabilisering (hvilket naturligvis også var i USAs egen interesse) blev modtaget med kyshånd af de vesteuropæiske imperialister.

Men USA-imperialisterne har i de senere år måttet indse, at de har næret en slange ved deres barm. EF-landene er hastigt på vej mod en både økonomisk og politisk jævnbyrdighed med USA, og dermed trues også de amerikanske imperialisters markeder og råstofkilder - konkurrencen og kampen om rovet skærpes mellem de imperialistiske grube indbyrdes.

- og EF-IMPERIALISTERNES SVAR

USA-imperialismen er således i øjeblikket i defensiven. - Deraf USAs mere og mere desperate bejlen til den opadstigende EF-bloks gunst, og deraf EF-imperialisternes afvisende holdning overfor deres "gamle ven". EF-topmødet tog næppe notits af Kissingers tale, og i stedet vedtoges et "Manifest for den europæiske enhedsproces", hvori det bl.a. klart slås fast:

"Medens de europæiske lande tidligere har været i stand til enkeltvis at spille en væsentlig rolle på den internationale skueplads, kan de aktuelle internationale problemer vanskeligere løses af dem hver for sig. De forandringer, der er sket i verden, og den stigende samling af magt og ansvar hos

et meget lille antal stormagter, indebærer, at Europa, hvis det ønsker at blive hørt og spille den rolle i verden, som det har krav på, må slutte sig sammen og i stigende grad tale med een stemme."

Her udtrykkes i virkeligheden kerneindholdet i den nye imperialistiske blokdannelse, som EF udgør. Den småborgerlige socialisme med DKP og lillebror MLE i spidsen udmaler et billede af EF, hvor det i deres øjne væsentligste er "overstatsligheden", dvs. at dele af bestemmelsesretten over de forskellige imperialistiske stater af borgerskabet frivilligt flyttes fra de nationale regeringer til de "overstatslige" organer i Bruxelles. I de småborgerlige socialisters version ophæver denne "overstatslighed" nationalstaterne i Europa og erstatter dem med "monopolernes fællesskab styret fra Bruxelles".

EFs NATUR

Dette billede er i bund og grund forvrænget. For det første indebærer eksistensen af monopolernes sammenfletning tværs over grænserne ikke, at de nationale imperialistiske kapitaler ophæves, og end mindre, at modsigelserne mellem imperialisterne indbyrdes forsvinder, hvilket allerede de tilbagevendende interne stridigheder i EF mellem f.eks. England og Frankrig klart viser. For det andet tilslører denne opportunistiske tale det faktum, at EF er en frivillig sammenslutning mellem de europæiske imperialister, som har til hensigt at nyopdele markeder og indflydelsessfærer i konkurrencen med de to supermagter, dvs. USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme.

De økonomiske forudsætninger for en sammenslutning mellem Europas kapitalister (dvs. kapitalens overskridelse af de nationale grænser som følge af monopolernes og finanskapitalens opståen, kapitaltransportens fremtrædende betydning, kampen mellem truste og monopoler om verdens markeder og indflydelsesområder) var allerede til stede for 50 år siden, hvilket Lenin påpegede i en artikel "Om parolen Europas Forenede Stater" fra 1915:

"Naturligvis er midlertidige overenskomster mellem imperialisterne og mellem magterne mulige. I denne forstand er Europas Forenede Stater også en mulighed, som en overenskomst mellem de europæiske kapitalister /.../ om med forenede kræfter at undertrykke socialismen i Europa, om med forenede kræfter at forsvare de røvede kolonier mod Japan og Amerika."

Kun ved som Lenin at klargøre sammenslutningen mellem Europas imperialister ud fra kampen mellem de imperialistiske blokke og undertrykkelsen af arbejderklassen og folkene i den tredje verden kan man finde svaret på spørgsmålet om, hvad "overstatsligheden" indebærer. EFs særegenheder som imperialistisk blok hænger sammen med den karakter, modsigelserne mellem de imperialistiske blokke har i dag. Såvel økonomisk som politisk og militært har en enkelt imperialistisk blok aldrig opnået en sådan styrke som USA-imperialismen har haft efter anden verdenskrig - en styrke, som yderligere understreges af den kendsgerning, at USA-imperialismen på ny-kolonialistisk vis "overtog" mange af det gamle, kolonialistiske Europas besiddelser i de undertrykte lande gennem massiv kapitaleksport med efterfølgende militær kontrol med disse lande.

Mod USA står en ligeså militært, økonomisk og politisk stærk og sammenflettet imperialistisk blok, socialimperialismen. Mellem disse to supermagter må de europæiske imperialistmagter så tilkæmpe sig en egen position. Det er indlysende, at de i den kamp er nødt til at slutte sig sammen. Og det er ligeså indlysende, at denne sammenslutning må have en anden karakter end tidligere blokdannelser i Europa. Det er ikke tilstrækkeligt med pagter og aftaler af den gamle type.

Det er ikke nogen tilfældighed, at Tyskland på den ene side og Frankrig/England på den anden to gange i et halvt århundrede er kommet i krig med hinanden. Det er ikke nogen tilfældighed at England i sin hastige forfaldsperiode som stormagt efter anden verdenskrig støttede sig på USA og dermed yderligere splittede det imperialistiske Europa gennem den derved skærpede modsætning til Frankrig, USA-imperialismens mest fremtrædende modstander i denne del af verden.

"OVERSTATSLIGHEDEN"

Denne historiske, økonomiske og geografiske betingede splittelse mellem de forskellige europæiske imperialistmagter nødvendiggør, at den po-

EF - et midlertidigt forbund mellem imperialister

litiske sammenslutning mellem dem opbygges på grundlag af en sammenslutning også på det økonomiske område. Forsøgene på gennemførelse af direktiver at harmonisere arbejdsmarkeds-, handels-, kapitalmarkeds- og valutapolitiske forhold i de forskellige medlemslande er midlet til at opbygge dette grundlag.

Imperialisterne forsøger at skabe gensidige garantier for, at ingen enkelt stat skal kunne gennemføre sin egen linie, spille under dække med andre imperialister, manøvrere i det skjulte osv., - dvs. at den splittelse, der eksisterer, skal kunne dæmpes ved, at hvert land får en klemme på de andre.

"Overstatsligheden" i EF hviler således på en vulkan af modstridende interesser, som når som helst kan bryde ud: Det kan ske gennem afpresninger eller invitationer fra (en af) supermagterne; det kan ske gennem omfordelinger af markeder eller indflydelsessfærer som følge af befrielseskrige i den tredje verden - og det kan ske som følge af andre kriser i et eller flere af medlemslandene.

Det er denne understrøm af modsigelser og splittelser, kapitalisternes og socialfascismens tanker på, når de taler om overstatsligheden i EF som en "fredsbevarende kraft". - At tale om fred, men forberede krig - således er og forbliver den imperialistiske demagogis logik.

KAm-I

Fortsat fra side 1

det, også rummer en historisk redegørelse for de to organisationers hidtidige virksomhed.

Alle revolutionære arbejdere og intellektuelle bør anskaffe sig dette samlingsdokument, studere det omhyggeligt, og diskutere de ting med os, som der kan være uklarhed over, eller som man er uenig i.

FRA REVOLUTIONÆR TEORI TIL REVOLUTIONÆR PRAKSIS.

I samlingsdokumenterne udpeges den generelle linie for vor virksomhed, I centrum for alt vort arbejde står vor presse - ARBEJDERBLADET. Omkring denne presse skal vor organisation vokse frem og først og fremmest blive et våben i kampen for at opbygge revolutionære celler på arbejdspladserne, og i særdeleshed i storindustriene, hvor arbejderklassen er bedst organiseret, hvor klassebevidstheden er mest udviklet, og hvor klasseamfundet træder tydeligst frem.

Den skal afsløre de borgerlige og småborgerlige reformistiske partiers forræderi mod arbejderklassen, og fagbevægelsens skruetrukket-virksomhed - og i stedet skal den rådgive og vejlede i arbejderklassens selvstændige kamp.

Men alle aktuelle kamperfaringer og alle konkrete afsløringer skal bruges som udgangspunkt for at vække arbejderklassens revolutionære bevidsthed - dette ud fra den betragtning, at kampen mod kapitalismen og dens tilhængere vil fortsætte så længe kapitalismen eksisterer, og at kampens egentlige formål er at styrke arbejderklassens selvstændige organisering.

Samlingsdokumentet slår endvidere fast, at vor organisation først og fremmest er en studieorganisation.

Det betyder at den revolutionære skoling er en fast bestanddel af organisationens arbejde - hvis vigtigste side dog udgøres af den revolutionære praksis.

Det betyder, at i den nuværende situation, hvor organisationen stadig er ung og uerfaren og lille, så er hovedparten af dens medlemmers vigtigste opgave at studere marxismen-leninismens grundlæggende dele og hjælpe nye medlemmer ind på den samme vej - mens et mindretal af organisationens med-

Samtidig med, at hovedtendensen i dagens Europa er integration - senest bekræftet i topmødet i København - , går denne tendens altså parallelt med en modsatrettet tendens af splittelse og opløsning, hvilket f.eks. kom til udtryk for nylig, da Frankrig brød EF-landenes netop indgåede aftale om at tilstræbe en fælles linie over for de olieproducerende lande, ved på egen hånd at indkøbe store mængder olie i Saudi-Arabien til gengæld for et tilskud til de franske rustningskapitalister i form af leverancer af jagerfly.

UNDERTRYKKELSEN AF ARBEJDERKLASSEN

"Med forenede kræfter at undertrykke socialismen i Europa" - sådan karakteriserer Lenin det andet hovedmål med sammenslutningen af Europas imperialister. Og også i denne sammenhæng viser sammenslutningen, overstatsligheden, sig at slå om i sin modsætning: splittelse og skærpede modsigelser.

Arbejderklassens bevægelse og kampniveau er i Europa betydelig mere udviklet og moden end i både USA og de social-imperialistiske lande, hvilket udviklingen af klassekampen i f.eks. Italien, Frankrig og England i de seneste år, samt de fremvoksende kommunistiske bevægelser, er tegn på. De europæiske imperialisters mål er her, ved at knytte disse stater sammen på

lemmers vigtigste opgave er at udarbejde propaganda og agitationsmateriale for at vinde nye dele af arbejderklassen for socialismen.

Men efterhånden som den revolutionære skoling bærer frugt, så vil et stadig større antal medlemmers opgave blive at udbrede propaganda og agitation på arbejdspladserne og i boligkvartererne og organisationen får på den måde mere og mere karakter af propaganda-organisation.

Derfor går vejen til medlemskab også over deltagelse i een af vore grundcirkler, hvor man lærer marxismen-leninismens principper at kende samt meto-

ethvert punkt at optræde samlet mod arbejderklassen, at forsøge at tjære ethvert svagt led i den europæiske imperialismes kæde ved en samlet optræden mod enhver revolutionær bevægelse, hvorsomhelst den udvikles.

Men samtidig rummer et opåving og et gennembrud for arbejderens klassekamp i et land elementer til splittelse og opløsning af imperialisternes enhed: Ethvert skridt, arbejderklassen tager fremad i et land, svækker dette land i forhold til dets imperialistiske brødre. Disse ser nu muligheden for at flytte deres egen positioner frem, og modsigelserne mellem dem skærpes.

Lad os opsummere: Hovedtendensen i EF er i dag integration - under indtryk af verdenssituationen, hvor de to supermagter samarbejder mere og mere intimt (et samarbejde, som naturligvis er et samarbejde mellem rivaler, som hver for sig søger at tilkæmpe sig den stærkeste position).

Men i sidste ende er opløsning og splittelse det grundlæggende træk ved imperialismen - sekundært som følge af den indbyrdes konkurrencekamp mellem imperialisterne, primært som følge af hovedmodsigelsen i verden i dag og dens stadige skærpende: den mellem det imperialistiske system, herunder socialimperialismen, på den ene side, og de undertrykte folk og nationer på den anden side.

KAMPEN MOD EF

Vi vil i næste nummer af ARBEJDERBLADET nærmere beskæftige os med de to linier i kampen mod EF: den småborgerlige-nationalistiske og den proletarisk-internationalistiske, og især vil vi undersøge og afsløre det reaktionære klasseindhold i den småborgerlige socialisme (med DKP og MLE i spidsen) parole: "UD AF EF - FOR NATIONAL SELVBESTEMMELSESRET".

Som kommunister er vores linie i kampen mod EF klar: Vi bekæmper EF som den imperialistiske blokdannelse, det er, uden et øjeblik at falde for småborgerne utopiske krav om Danmarks "afrivelse fra EF" (både formelt og reelt), for den socialistiske revolution. I den proletariske internationalismes ånd siger vi derfor: Hovedfjenden findes i vort eget land, det er det danske imperialistiske borgerskab, vi har til opgave at styrte.

Således er kampen mod EF uløseligt forbundet med udviklingen af den revolutionære bevægelse herhjemme - med deltagelsen i opbygningen af et revolutionært kommunistisk parti.

den til at anvende og forbinde teorien med de aktuelle opgaver. Ved at deltage i en sådan skoling styrker man kampen for at udvikle den revolutionære propaganda-organisation arbejderklassen så hårdt behøver.

For alt studiearbejde, for såvel gamle som nye medlemmer har en og kun en endelig målsætning, nemlig at vejlede og udvide den revolutionære praksis.

Organiser dig i KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister-leninister. Vær med til at opbygge arbejderklassens revolutionære parti under parolen:

STUDÉR - PROPAGANDÉR - ORGANISÉR.

KFML(r)'s hilsen til samlingsmødet

Til Kaml's stiftende landsmøde var indbudt en repræsentant fra den revolutionære bevægelse i Sverige, KFML(r). Vi bringer her et uddrag af den hilsen, vor svenske kammerat overbragte landsmødet: (Hele KFML(r)'s hilsen til Kaml er gengivet i "Proletären", centralorgan for KFML(r), nr. 2/74.)

".../ Trods forskelle i geografi, sprog, industri og faglig tradition, og trods visse nationale særegenheder har arbejderklassen i Sverige og Danmark alligevel ensartede levebetingelser. Og de har en fælles interesse i at understøtte hinanden i kampen mod imperialister af alle slags, inkluderet den sovjetiske social-imperialisme og dens agenter i Norden, som i Sverige så vel som i Danmark repræsenterer den småborgerlige arbejderbevægelses centrum.

Kampen for at opbygge et revolutionært kommunistisk parti må føres med disse (dvs. VPK resp. DPK) som taktisk hovedfjende, for at likvidere deres kontrarevolutionære indflydelse i arbejderklassen.

I dag eksisterer der ikke nogen Kommunistisk Internationale, og heller ikke nogen realistiske forudsætninger for et sådant vejledende organ i den internationale kommunistiske bevægelse. I stedet forenes marxister-leninister i forskellige lande på grundlag af den proletariske internationalisme, som omfatter en fælles opfattelse af den kommunistiske linie for opbygningen af re-

volutionære arbejderpartier, et fælles standpunkt i kampen mod den moderne revisionisme og den sovjetiske socialimperialisme, og en anerkendelse af Kinas Kommunistiske Parti og Albaniens Arbejders Parti som de partier, der står i spidsen for den kommunistiske bevægelse i international målestok. Det er i Kina og Albanien, som praktiske beviser på marxismen-leninismens overlegenhed, vi henter vor inspiration, og i disse landes udenrigspolitik ser vi et værn for freden i verden i dag. I denne sammenhang vil vi udtrykke vor tilfredshed med, at i et fællesskab har tilbagevist de angreb, som i en tidligere periode i Kommunistiske Arbejderes udvikling blev rettet mod Den kinesiske Folkerepublik's diplomatiske udsendelse i de skandinaviske lande i et nummer af Arbejderavisen.

Samtidig med, at vi fremlægger grundlaget for en tilnærmelse mellem de marxistisk-leninistiske kræfter internationalt, vil vi understrege betydningen af, at vi selvstændigt hver for sig gennemfører en klasseanalyse, udarbejder en strategi og taktik og udvikler en propaganda, der er tilpasset efter de konkrete forhold for revolutionen i vore respektive lande og ens egen bevægelses udviklingsniveau. Samtidig med, at vi kan lære af hinanden, må hovedsiden i vort arbejde ligge i at stole på egne kræfter.

OM REGERINGS-SKIFTET

Valgets resultat førte til et regerings-skifte. Socialdemokratiet foretrak en periode som oppositionsparti, hvor de kan samle kræfter og styrke sig til næste valg, ved at spille den "progressive" rolle over for arbejderne. Ser vi på fremgang og tilbagegang for de enkelte partier står billedet klart. De småborgerlige vælgere søgte fra de borgerlige partier til deres egne åbne interessepartier, Fremskridtpartiet, Retsforbundet, Kristeligt Folkeparti og til dels DKP. Som følge af at højkonjunkturen er på retur formåede DKP, ved hjælp af fraser og demagogi om socialisme, kamp mod monopolerne, krav om udskiftning af LO-toppen osv., at vinde en del stemmer fra militante arbejdere.

Regeringsskiftet fra finanskapitalens vigtigste parti, Socialdemokratiet, til Venstre, trasko-regeringen, som den kaldes, er kun en midlertidig situation. Socialdemokratiet er finanskapitalens naturlige regeringsparti i kraft af dets greb i arbejderbevægelsen. Når arbejderklassen skal bære smertene under kapitalismens kriser og vanskeligheder, så har kapitalen brug for et parti med en stor indflydelse i arbejderbevægelsen til at sikre at utilfredsheden ledes ind i ufarlige kontrollerbare baner, og netop her kan socialdemokratiet og fagforeningerne sætte ind ved hjælp af de tusindvis af partifunktionærer og fagforeningsfolk. Denne hær af socialfascister skal sikre at arbejderklassen ikke tager sagen i egne hænder. Et godt bevis på Socialdemokratiets og fagforeningernes styrke i en sådan situation har vi fra 30'erne, hvor Socialdemokratiet på glimrende vis klarede skærene for kapitalen.

Dette er den centrale forskel på Socialdemokratiet og Venstre som regeringsparti. Venstre har ikke behov for at gå forsigtigt frem, for de henvender sig ikke til arbejderklassen. De er ikke nødsaget til at dække over deres hensigter med fraser og "reformer" og "skridt mod socialisme", som Socialdemokratiet gør for at forsøge at bedrage arbejderklassen. Venstres forslag omkring dyrtidsportionerne

vidner klart om dette. Helt bevidst har de ført deres forslag frem om 1000 kr. i kompensation for tre dyrtidsportioner. Venstre henvender sig nemlig til andre vælgere end Socialdemokratiet og netop derfor fører de deres forslag ud på en anden måde. Ved at føre en åbenlyst hård og konsekvent linie får de mulighed for at vinde deres tabte vælgermasse tilbage.

Men resultatet af deres politik vil i sidste ende være den samme som den en socialdemokratisk regering ville komme frem til. Det drejer sig om i øjeblikket for regeringen er at hæmme forbruget på den ene eller anden måde, at presse lønningerne og skaffe kapital til exportindustrien. Det er kapitalens krav, og det har den til enhver tid siddende regering opfyldt.

Ser vi på de sidste års arbejde i folkettingen, finder vi, at Socialdemokratiets forslag på de væsentligste områder er blevet støttet af den overvejende del af folkettingen, altså også Venstre. Det gælder f.eks. loven om arbejderrepræsentanter i aktieselskabernes bestyrelser.

Når DKP hænger Venstre regeringen ud som en yderst reaktionær regering vidner det om den reaktionære linie de selv følger, ved at give det udseende af at socialdemokratiet er et arbejderparti, omend dårligt. For at give arbejderklassen illusioner om Socialdemokratiets sande natur, giver DKP udseende af at deres opgave i folkettingen er at dreje Socialdemokratiet til venstre, og at dette er muligt. Men sandheden er at Socialdemokratiet er det mest reaktionære parti, netop fordi det formår at gennemføre angrebene på arbejderklassen i dens navn.

For arbejderklassen har valget ikke betydet nogen ændring. For os drejer det sig ikke om et regeringskifte, men om magten i samfundet, og denne sag ordnes ikke ved valgene, som småborgerne i DKP giver det udseende af.

DKP på tinge. Ny mand i sjakket!

Lo forsøger at pudse facaden op

Hope Computer-sagen er igen kommet på fagpampernes læber. En af deres taburetkammerater står anklaget for "frihedsbetvælgelse", og de forsøger nu at mane os til kamp for "fagbevægelsens aktionsret".

De fremstiller sagen som om det er vores aktionsret der kæmpes for. Vores aktionsret, arbejderklassens aktionsret har disse personer fravristet os for længe siden. Fagforeningerne er ikke længere organisationer der varetager arbejderklassens interesser, men kapitalens, som her har et fortrinligt våben til bekæmpelse af arbejdernes kamp, de vilde strejker. Dette indtryk forsøger de nu at ændre ved at optræde militant i Hope-sagen.

Som en gave sendt fra himlen fik fagpamperne sidste år mulighed for at male fagbevægelsens ansigt "rødt". Denne gave var Hope Computer. Her var der en kapitalist der så rødt, da han hørte ordet "skriftlig overenskomst". At denne kapitalist i hans opfattelse af fagbevægelsen, er på afveje, har han til fulde bevist i det år, der er gået. Han mangler komplet forståelse for hvilken rolle den spiller, at det er en ven og ikke en fjende. Som en bekræftelse på dette kan han tage en udtalelse der kommer fra økonomi- og handelsminister Nyboe Andersen, der siger: "Jeg tror ikke vi skal lade Hope Computer være normgivende for hvad der tjener dansk erhvervsliv. Det tror jeg ikke".

Nej, men for fagpamperne er Hope-direktøren guf. Endelig en mulighed for

at folde sig ud med militante fraser i lange baner. "Fagbevægelsen angribes - klassepolitik" og lignende udtryk er de fraser fagpamperne beskykker sig med. Fagbevægelsens image skal pudses op. Demonstration og arbejdsnedlæggelser iværksættes uden indgreb fra arbejdskøberne (!), sagen bliver trukket i langdrag og er nu kommet op igen.

Det hele sker for at tilsløre fagbevægelsen som et redskab for kapitalen og aflede os fra den eneste vej der fører til sejr, den selvstændige kampes vej.

KLASSE MOD KLASSE

Dyrtiden

Fortsat fra side 1

enkelt produkt yderligere formindskes. Efterhånden bliver den samlede mængde investerede kapital imidlertid så stor, at profitten fra den større mængde varer ikke er tilstrækkelig til at

VIETNAM

Folkets befrielseshær fejrer sin 13 årsdag

Kvindelige soldater fra FNL

Den 15 oktober 1973 udstedte overkommandoen for PLAF (det vietnamesiske folks befrielseshær) ordre til Sydvietsnams væbnede befrielsesstyrker om at indtage højeste alarmberedskab og resolut straffe den mindste overtrædelse af våbenhvileaftalen fra Saigon-juntaens side.

Hermed har PLAF taget konsekvensen af de gentagne provokationer de amerikanske imperialister og deres håndlangere i Saigon har foretaget siden våbenhvileens ikrafttræden 28 januar 1973. Alene i tidsrummet fra 28 januar 73 til oktober 73 har Saigon regeringen i tusindvis af tilfælde krænket våbenhvileaftalen. Det viser klart, at amerikanerne ikke på nogen måde har tænkt sig at opgive at undervinge det vietnamesiske folk.

Det er altså i en atmosfære af hårde kamphandlinger PLAF den 15 februar kan fejre sin 13 års fødselsdag. Men samtidig er sejrviljen enorm. I de befriede områder har genopbygningen nået store resultater. Hvor der før var bombekraterer er der nu rismarker, hvor der før var ruiner er der nu skoler, hospitaler og beboelseshuse. Samtidig er befolkningen fast besluttet på at forsvare genopbygningen, som foregår med hakken i den ene hånd og geværet i den anden.

Når vi i dag hylder PLAF, FNL og PRG er det ikke i første række fordi PLAF fylder 13 år. Når folk over hele verden hylder vietnameserne, så gør de det fordi det vietnamesiske folks kamp er et lysende eksempel for andre undertrykte.

De erfaringer andre undertrykte folk har kunnet drage af det vietnamesiske folks kamp har Troung Son, ledende politiker i FNL, udtrykt på følgende måde:

"Med en verdensopfattelse baseret på den dialektiske materialisme og en revolutionær militærstrategi har det sydvietsnamske folk og dets hær objektivt og videnskabeligt opregnet fjendens og sin egen styrke, fuldt udnyttet folkekrigens overlegenhed, afhjulpet sine materielle svagheder, gjort politisk styrke til militær styrke og politisk overlegenhed til militær overlegenhed, yderligere gjort fjenden svagere og drevet ham til øget passivitet.

Det vietnamesiske folks beslutsomhed grunder sig på den logiske kombination af et gennemtankefuld revolutionært standpunkt og den videnskabelige dialektiske metode, den er et udtryk for vort folks faste tro på den endelige sejr, bygget på en korrekt vurdering af styrkeforholdet mellem de to sider. Uden et klart revolutionært grundsyn ville vi aldrig have været i stand til at angribe de amerikanske angribere, uden en videnskabelig analyse af vor egen og fjendens styrke ville vi ikke have troet på vor sejr og vi kunne ikke have fundet de rette metoder til at kæmpe og vinde betydningsfulde sejre."

Det er de grundlæggende erfaringer, som undertrykte folk i Asien, Afrika, Mellemøsten og Latinamerika nu tilegner sig. For en revolutionær bevægelse kræves en revolutionær teori!

Ved hjælp af den dialektiske analysemetode har den politiske ledelse for befrielsesbevægelsen kunne fastslå hovedmodsigelsen i det vietnamesiske samfund. På den ene side USA-imperialisterne og den lille forræderklasse i Saigon og på den anden side alle de klasser og lag som undertrykkes af USA-imperialisterne, d.v.s. arbejderklassen, småborgerskabet, mellemklassen og det nationale borgerskab.

Denne modsætning løses gennem en national-demokratisk revolution. Det indebærer, at andre modsætninger i det vietnamesiske samfund, f.eks. mellem ar-

bejderklassen og det nationale borgerskab skubbes i baggrunden indtil det falles mål er nået. For fremgangsrigt at kunne gennemføre revolutionen oprettes en enhedsfront, som rummer alle de klasser og lag, der arbejder for den nationale befrielse. I en sådan enhedsfront vil viase klasser spille en større rolle end andre. Eller som vietnameserne selv siger: "Revolutionen i Sydvietsnam støtter sig på arbejdere og bønder som hovedkraften, arbejder-bonde alliancen under ledelse af arbejderklassen udgør hjørnestenen i den nationale enhedsfront." At arbejderklassen under ledelse af sit kommunistiske parti går i spidsen for enhedsfronten garanterer, at den national-demokratiske revolution vil efterfølges af en socialistisk udvikling.

Sidst, men ikke mindst, har det vietnamesiske folks kamp vist, at folkekrigens strategi og taktik er vejen til sejr. Folkekrigen kan opdeles i tre faser: I den første fase er hovedopgaven at organisere sig, føre den politiske kamp og mobilisere folket. Soldaterne skoles politisk for at kunne føre den politiske linje ud og få folket til at forstå, hvorfor alle må deltage i kampen mod undertrykkerne. I de befriede områder oprettes en administration, valgt af folket. Der gennemføres jordreformer så de fattige bønders behov tilgodeses.

Den anden fase indledes når befrielsesstyrkerne har en sådan styrke, at de i små enheder kan slå til mod fjenden.

I den tredje fase er det politiske initiativ i folkets hænder og befrielseshæren er stærk nok til at likvidere fjenden i stor målestok.

Mao Tsetung har med udgangspunkt i det kinesiske folks befrielseskamp givet følgende sammenfatning af folkekrigen:

"I kæmper på jeres måde og vi på vores, vi slår når vi kan vinde. Med andre ord, I støtter jer på moderne våben og vi støtter os på et folk med en høj revolutionær bevidsthed. . . . Når I ønsker at slås med os lader vi jer ikke gøre det og I kan ikke finde os. Men når vi ønsker at kæmpe mod jer, sørger vi for, at I ikke kan unddrage jer. . . ."

Kampen mod imperialismen er verdensomspændende. En forudsætning for imperialismens ødelæggelse er, at undertrykte og udbyttede over hele jorden følger det vietnamesiske folks eksempel og mod imperialisternes internationalisme sætter de undertryktes, den proletariske internationalisme. Dvs. at de tager kampen op i deres eget land, mod deres egne undertrykkere og forbinder denne kamp med støtte til de andre kæmpende folk. Kun på den måde kan sejren vindes.

Men denne internationalisme kan ikke kun begrænses til de undertrykte nationer. I de imperialistiske lande må arbejderklassen tage kampen op mod deres undertrykkere. Den danske kapitalistklasse understøtter aktivt den amerikanske imperialismes mod det vietnamesiske folk, de er klassebrødre. En sejr for det vietnamesiske folk er derfor et slag for de danske kapitalister, og dermed en sejr for os. Samtidig er vores fremgang en støtte for vore klassebrødre i Vietnam og vores bedste støtte til de vietnamesiske arbejdere og bønder er at styrte den danske kapitalisme og oprette den socialistiske arbejderrepublik. Det vietnamesiske folks kamp er vor.

Leve FNL, Leve PLAF, Leve PRG.

give en ligeså høj profit som tidligere. Det er ikke nødvendigt at have den fuldstændige teoretiske forståelse for dette, for at kunne se hvad der sker i praksis: Firmaerne sætter på at udbygge maskinparken mere og mere, arbejdstempoet øges til stadighed for at få fremstillet så stort et antal varer som muligt (med tilsvarende mindre profit på hver enkelt) - altså men for at opnå så stor forrentning af den investerede kapital som muligt.

Således ser vi at deres ihærdige forsøg på at kompensere for profittens fald, netop fører til dens faldende tendens.

OG MONOPOLKAPITALISTERNE KOMPENSERER VED AT HÆVE PRISERNE

I den frie konkurrenses tid i 1800-tallet og tidligere måtte kapitalisterne kompensere for profittens fald ved direkte at sænke lønnen. For at klare sig på den frie konkurrenses marked kunne de nemlig ikke hæve priserne.

Men under monopolkapitalismen, som har været en realitet i Europa siden århundredskiftet, går det til dels anderledes for sig. Monopolkapitalistens recept over for tendensen til en faldende profittat er dels at hæve priserne - og det kan han gøre netop fordi han har monopol - dels, ved produktivitsfremmende lønsystemer at presse arbejderne til at producere en større mængde varer. Og så kører rouletten igen. Den øgede investering og den øgede produktion vil få profitterne til at falde yderligere, priserne må hæves igen og inflationen stiger.

Samtidig er der en grænse for hvor meget produktionen kan presses i vej-

ret, hvor meget arbejdstempoet kan øges - ligesom investeringerne flyder mere og mere tragt. Derom vidner Socialdemokratiets utallige forsøg på at give "erhvervslivet" saltvandsindsprøjtninger i form af ATP. ØD og nu det gamle middel tvungen opsparing. Men produceres skal der, for kapitalisten kræver profit - og markederne fyldes med varer - som vi ikke har råd til at købe!

OVERPRODUKTIONSKRISEN SKÆRPES

Resultatet er en overproduktionskrise, hvor de arbejdende masser ikke har råd til at købe selv de mest livsnødvendige ting, samtidig med at markedet bugner med korn, mælk og kød, og tusindvis af boliger står tomme. Det ene firma efter det andet krakker, fordi de ikke kan få afsat deres varer, og arbejderne kastes på gaden i tusindvis.

Det er sådan en overproduktionskrise vi står over for idag, og som den galopperende inflation er et af de sikre tegn på.

SOCIALISMEN ER UUNDGÅELIG

Overproduktionskriserne er stadig tilbagevendende i den kapitalistiske økonomi. Og hver gang der opstår en overproduktionskrise, uddybes og skærpes det som vi kalder kapitalismens almene krise. Det er en altomfattende krise i hele det kapitalistiske verdenssystem, som begyndte i tiden omkring første verdenskrig. Den er kendetegnet ved krige og revolutioner, ved kamp mellem den døende kapitalisme og den fremvoksende socialisme, ved en tiltagende oplysning i den kapitalistiske verdensøkonomi, og en voksende økonomisk styrke i de lande

som har skilt sig ud af kapitalismens system

Men kapitalismens almene krise er ikke kun økonomisk. Den omfatter alle sider, også den politiske og ideologiske. For kapitalismens grundlæggende modsættelse fremstår mere og mere klart for hver eneste arbejder: På den ene side en produktion som bliver mere og mere samfundsmæssig, med en industri der kan producere alt hvad mennesker behøver. På den anden side en håndfuld kapitalisters private ejendomsret og deres evige jagt efter maksimalprofit, som til sidst ødelægger de samfundsskabte værdier i kriser og imperialistiske røverkrige om markederne.

Arbejderklassen vil uundgåeligt og spontant rejse sig til væbnet revolution for at befri sig for denne elendighed.

Derfor må alle klassebevidste arbejdere samle sig for at lægge grunden til et kommunistisk parti, der ud fra sin indsigt i kapitalismens og klassekampens lovregelmæssigheder kan sikre at denne revolution også bliver sejrrig.

Sådan et parti kan kun opbygges i en stadig kamp mod Socialdemokratiet og DKP, som i arbejderklassens navn stikker den blå i øjnene om hvordan kapitalismen virkelig hænger sammen, for at mobilisere arbejderne til støtte for de reaktionære klasseinteresser som disse partier repræsenterer: borgerskabets og småborgerskabets interesse i at bevare den private ejendomsret - den ejendomsret som står i vejen for en udvikling af produktivkræfterne til gavn for de arbejdende masser.

FRA

ARBEJDSPLADSERNE

Lønsækning på Telegrafan i Kolding

En af vore faste købere i Kolding som har gjort rent på Telegrafan der i mange år, har givet os følgende oplysninger om lønsækning på Telegrafan i Kolding:

Hidtil havde rengøringsdamerne arbejdet i 6 timer om dagen med en timeløn på 15,70 kr. Dette gav dem en dagsløn på 94,20 kr., men nu skulle man til at arbejde 3½ time om dagen med en timeløn på 19,55 kr. Dette blev dog sat op til 4 timer om dagen, men alligevel giver det kun en dagsløn på 78,20 kr. Det er lig med en lønsækning på 16,20 kr. eller 17,2%. Men ikke nok med det. Før i tiden havde de fået løn for 26 dage om måneden uanset helligdage, da dette skulle udligne sig selv, men nu skulle de kun have løn for de timer de var på Telegrafan.

Som man kan se er dette en lønsækning, der batter når man ikke har mere i løn, og for at gennemføre en sådan var man nødt til at have en gulderod, for at aflede folks tanker og lokke dem

til at gå ind på den nye ordning. Denne gulderod var at "lønstigningen", som chefen på Telegrafan kaldte den nye løn, skulle have tilbagevirkende kraft til den 1. april. Det er på denne måde at borgerskabets stat, ligesom enhver anden kapitalistisk virksomhed, prøver at presse lønningerne ned.

Men rengøringsdamen kunne fortælle mere: På Kolding Telegrafan findes der selvfølgelig ligesom på en hvilken som helst anden telegraf en chef, og chefen i Kolding adskiller sig ikke fra alle andre chefer. Han får sin løn for en hel arbejdsdag på trods af at han ikke laver for fem øre og på trods af at han ikke er på Telegrafan mere end højst 4 timer om dagen. Og selv om der er blevet fyret en del på Telegrafan, fordi den skal nedlægges, og selv om andre ligesom avisarbejderne har fået sat deres arbejdsdag ned, så har chefen stadig samme løn og samme arbejdstid. Han skal jo ikke sulte. Jo, der er forskel på dem og på os.

Dette er vist et af de utallige eksempler man kan give, der allesammen viser at den danske stat ikke er neutral, men at den tværtimod varetager en klassens interesser overfor en anden klasse. Den danske stat er og vil under kapitalismen vedblive at være borgerskabets stat rettet mod os.

HA

Samarbejdskonference om selvstyrende grupper

LK/NES har holdt samarbejdskonference på Højstrupgård d. 20-22 september 73, hvor man diskuterede nye samarbejdsformer. Et kikk på deltagerlisten viser tydeligt hvem det er der i den kommende tid skal samarbejde mere intenst: Deltagerne var 19 fra arbejdspladserne, 13 tillidsfolk og 2 prøvemestere. Hovedemnet var den sidste nye gulderod "selvstyrende grupper", hvor arbejderne "skal være med i planlægningen af arbejdet", som det så smukt hedder.

Det er nok ikke mange arbejdere som ikke gennemskuer den: Men her er et interessant citat fra referatet fra samarbejdskonferencen, som jeg fik fat i på min arbejdsplads LK-NES i Haraldsgade:

"Forudsætningen for samarbejdsformer af denne karakter er uddannelse, fællesskab, samt at politisk infiltration ikke finder sted" - Det var rene ord for penge i en fællesskabsbevidsthed fra direktør Uffe Jensen og fællestillidsmand Kurt Nielsen, Colon Emballage, Fredericia, som var inviteret til konferencen. Hvis klassebevidstheden får lov at vokse sig stærk, så ryger de selvstyrende grup-

per. Det er ellers en fin fidus hvor man kan få arbejderne til at svinge pilsken over hinanden.

Sådan en udtalelse fortæller hvad vi kan vente os. Kapitalen og den socialdemokratiske fagbevægelse, vil som de gjorde i 30'erne, ikke sky nogen midler for at holde kommunister og fagligt militante arbejder ude fra arbejdspladserne

BJ - arbejdsmand på LK-NES

"Ikke en krone i sygeløn"

Direktør Finn Preisler, Nørre POP i Kbh., har klart tilkendegivet sin stilling til de arbejdere der trækker for ham.

Da Dena Rollo søgte arbejde på Nørre POP først i december 1973, skulde hun underskrive følgende erklæring:

"Da vi gentagne gange har antaget et par damer, som har haft skjulte sygdomme, og som efter 8 dages arbejde, enten har sygemeldt sig, eller indlagt på hospital, vil vi hermed forespørge Dem, om De har nogle alvorlige sygdomme som kræver hospitalsindlæggelse, i så fald De har det, gør vi Dem lige opmærksom på, at sygelønsordningen ikke vil dække."

Direktøren vil ikke tolerere at hans arbejdskraft bliver syg og derfor forsøger han at dække sig således at han kan undgå at betale evt. dagpenge.

Den 31. december blev Dena Rollo pludselig indlagt på sygehuset uden forudgående sygdom eller fravær fra arbejdet. På trods af dette har direktøren sendt følgende løgnagtige skrivelse til sygekassen:

"Hermed vedlægger jeg en kopi af en underskrift af Dena Rollo (den ovenstående red.) For jeg vil ikke blive ved med at være sorteper. De tager bare et job indtil De har de timer de skal bruge for at få sygeløn, og så kan De gå på sygekassen og hente i flere måneder.

Men denne dame (Dena Rollo) hun startede allerede med efter 8 dage at være væk en dag eller to, og så forfra igen, jeg vil ikke betale hende så meget som en krone i sygeløn, da den efterhånden har udviklet sig til en parodi, og ikke det den var tænkt på fra starten".

Brevet viser klart direktørens holdning, som i sandhed er en åbenhjertet kapitalist værdig. Arbejderne er bedragere, snylttere, upålidelige og har tilmed den frækhed at blive syge. Det er direktørens mening. Han er ikke "Sorteper", men sort reaktionær.

Hans løgnagtige oplysninger til sygekassen om fraværet skal nok skaffe ham en udvej for at undgå at betale sygedagpenge. Hvad er en arbejders ord værd mod en direktørs? Sådan er forholdene, på Nørre POP. Preisler har brug for arbejdskraft - ikke syge arbejdere.

TH

Ny a/s-lov

Fortsat fra side 1

dobbelt forræderiske. Deres tilsyneladende skepsis får også tvivlende arbejdere til at bakke forslaget op.

Vigtige beslutninger bliver allerede idag taget af de mest indflydelsesrige aktionærer uden for A/S-bestyrelserne og det vil de naturligvis også blive fremover.

KUN SOCIALISMEN KAN SIKRE DEMOKRATIET FOR ARBEJDERKLASSEN.

"Medarbejderrepræsentanter" i A/S-bestyrelserne har intet at gøre med demokrati for arbejderklassen. Istedet er der tale om en samling bestulne forrædere, agenter for kapitalisterne i arbejderne rækker. Det borgerlige demokrati, som vi har i dag er de riges demokrati. Kun så længe arbejderne kamp ikke direkte er en trussel mod kapitalisternes ejendomsret kan de benytte sig af visse demokratiske rettigheder, som retten til at udgive et revolutionært blad. Men den borgerlige stats voldsapparat holdes klar til den dag arbejderklassen ikke længere vil være slaver for kapitalisterne.

At tale om demokrati for arbejderklassen i et kapitalistisk samfund, hvor et lille fåtal ejer fabrikkerne og jorden, det er borgerligt svindel.

Socialismen er det eneste der kan sikre arbejderne demokrati. Når den private ejendomsret til fabrikkerne og jorden er afskaffet, så kan de arbejdende masser demokratisk organisere hele samfundet, ikke for at sikre et lille mindretals profit og privilegier, men for at sikre det store flertal de nødvendige fornødenheder.

Kritiser ARBEJDERBLADET

En af resolutionerne i KAM-ls "Handlingsprogram", hedder: SÆT ARBEJDERBLADET I CENTRUM. Resolutionen fortæller kortfattet hvorfor det er nødvendigt: Bladet er det vigtigste redskab til at føre forbundets politik ud. Det er kommunismens stemme i arbejderbevægelsen, og arbejderklassens stemme over for de andre klasser og lag. Bladet er endvidere det stillads som vi bygger den revolutionære organisation op omkring. Vi må skabe en avis, som er en kollektiv propagandist, agitator og organisator.

Vi arbejder os frem mod dette mål fra alle sider og på mange måder. Det sker f.eks. ved udviklingen af arbejderkorrespondancen, som afslører kapitalismens rædselskab og undertrykkelse udfra konkrete afsløringer fra alle sider af arbejderklassens liv. Det sker ved at bladet til stadighed opsummerer de erfaringer i det revolutionære arbejde, som de lokale organisationer rapporterer om. Vejen til at udvikle disse ting vil blive diskuteret i vort teoretiske organ KAMPENS VEJ. Men i den øjeblikkelige situation, hvor en splinterny organisation skal til at samarbejde om sådan et blad spiller bladværten en stor rolle. Derfor vil vi beskæftige os med den her.

FORMÅLET MED BLADKRITIKKEN

Hvis vi griber bladværten og kritikmøderne rigtigt an, vil vi opnå følgende: Bladværten vil være med til at sikre at bladet virkelig tjener løsningen af den opgave som forbundet har sat sig: At bygge det kommunistiske parti - og de delopgaver som må løses for at nå det mål.

Den vil bidrage til at gøre bladet til et anliggende for hver eneste medlem og sympatisør, og forhindre at det bare bliver redaktionens sag.

Den vil bidrage til at sikre lokalafdelingens eller arbejdsgruppens ideologiske enhed, mobilisere alle kammerater til den højeste grad af politisk bevidsthed og skærpe blikket overfor politiske fejl og afvigende tendenser.

Den vil tjene som en forberedelse og støtte i arbejdet med at sælge bladet, som en støtte i den mundtlige propaganda og agitation i det hele taget.

Men hvordan skal vi gribe kritikken an, så den virkelig giver de ønskede resultater? Først og fremmest må vi være enige om hvad bladets nuværende opgaver er: Det er jo udfra det vil skal bedømme redaktionens arbejde.

ARBEJDERBLADETS NUVÆRENDE OPGAVER.

Vi befinder os i den første periode af partiopbygningen, som vi i sidste nr. af ARBEJDERBLADET beskrev på følgende måde:

"- en periode med indre ideologisk konsolidering, i forening med propaganda og agitation for kommunismens ideer blandt arbejderklassens politisk mest fremskredne lag".

Det indebærer en lang række ting som behandles i resolutionen SÆT ARBEJDERBLADET I CENTRUM. Men lad os nævne nogen af de vigtigste her: Det indebærer at vores avis bruges til at afgrænse den unge kommunisti-

ske bevægelse fra den borgerlige og småborgerlige socialisme, og bruger nogen plads til at føre en teoretisk kamp mod disse fjendtlige retninger. Det indebærer at vi i de konkrete politiske afsløringer må koncentrere os om at brændemærke borgerskabets og småborgerskabets agenter i arbejderbevægelsen, store og små pampere af enhver art. Ligesom vi må føre kamp mod de mindre grupper i det småborgerlige venstre, for så vidt de står os i vejen i partiopbygningen. Og det indebærer at vi opmærksomt følger udviklingen af arbejderklassens spontane kamp og vejleder den efter bedste evne.

En stor del af stoffet må altså være skolende, så bladet virkelig bliver en støtte på arbejdspladsen og i boligområderne i vores bestræbelser på at øge kontakten med de mest bevidste arbejdere og oplyse dem om hele den kommunistiske verdensanskuelse. Vi må kræve at bladet er alsidigt - ikke på den måde at vi som en vejrhane skal vende os efter alle de spørgsmål som borgerskabets sprøjter kører frem med for at vildlede arbejderklassen - men på den måde at vi giver en alsidig belysning af alle de spørgsmål som arbejderklassens kamp for sin frigørelse sætter på dagsordenen.

Det er nogen af de vigtigste kriterier for bladværten.

KRITIKMØDERNE

Men forudsætningen for en effektiv bladværten er at kritikmøderne er velorganiserede. Redaktionen opstiller

derfor følgende foreløbige retningslinier som vi opfordrer alle afdelinger og arbejdsgrupper til at afprøve i praksis og videreudvikle.

Første møde efter at bladet er udkommet bruges til kritikmøde.

Mødet indledes af afdelingslederen som drager de vigtigste ting frem i politbureauets lederartikel. Kammeraten udbygger den evt. med litteraturhenvisninger, som kan støtte bladsælgeren "ude i marken".

Derefter diskussion af bladet som helhed udfra følgende spørgsmål:

Er der enighed om den politiske linie i de forskellige artikler? Er artiklerne en støtte i diskussionerne på arbejdspladserne og andre steder? Er artiklerne levende skrevet i et sprog som er fri for platheder og "partilatin"? Set over en længere periode, giver bladet så et præcist billede af forbundets niveau?

Til sidst opsummerer gruppen sin kritik. Her er det vigtigt at man ikke bare skriver de enkelte kammeraters standpunkter ned, men søger at nå til enighed gennem diskussion. Kritikken sendes så hurtigt som muligt til redaktionen, sammen med forslag og ideer til de følgende numre. Redaktionen vil så opsummere kritikken - evt. i bladet eller i KAMPENS VEJ - ligesom redaktionen vil begå selvkritik for evt. politiske fejl.

Men bladværten er ikke kun en sag for medlemmer og sympatisører. For at blive i stand til at henvende os til stadig bredere lag i arbejderklassen, må vi her opfordre alle læsere til at deltage i opbygningen af arbejderklassens avis.

KRITISER ARBEJDERBLADET.

GEORGE THOMSON:

Fra Marx til Mao

George Thomsons bog "Fra Marx til Mao - et studium i revolutionær dialektik", som netop er udkommet på ARBEJDERFORLAGET, er en kortfattet fremstilling af den internationale revolutionære arbejderbevægelses positive og negative erfaringer fra den videnskabelige socialismes opståen i midten af forrige århundrede og frem til i dag, til kulturrevolutionens Kina, belyst gennem fyldige uddrag fra Marx', Engels', Lenins, Stalins og Mao Tsetungs værker, suppleret med forbinderende kommentarer.

Ved hjælp af denne fremgangsmåde behandles den marxistisk-leninistiske teori - ikke abstrakt, men konkret og levende, netop således som den har udviklet sig i takt med de praktiske erfaringer fra verdensproletariatets revolutionære kamp og den uforsonlige kamp mod forskellige afskygninger af opportunisme.

Bogen vil være en værdifuld vejleder i studiet af marxismen-leninismen-Mao-Tsetung-tænkningen, og dens opbygning gør den særlig velegnet som opslagsbog i teoretiske spørgsmål, forsynet som den er med en detaljeret fortegnelse over de citerede værker og med mange henvisninger indenfor de enkelte emner, der tages op til behandling.

Følg klassekampens udvikling i Sverige. Læs KFML(r)'s ugeblad:

Proletären

Tegn abonnement på Foreningen Venskabs med Kinas småskrifter om livet i Folkets Kina. Kr. 15,- for en serie på 10 hefter.

Foreningen VENS KAB med KINA
Gæstergade 5 - 8200 Århus N

Bogen bør blive en håndbog og et teoretisk våben for ethvert medlem og sympatisør i den kommunistiske bevægelse, for enhver klassebevidst arbejder, i kampen mod allehånde borgerlige og småborgerlige forvanskninger af den videnskabelige socialisme!

Pris kr. 15,-

Kan bestilles fra ARBEJDERFORLAGET, Røde Stjerne, Allégade 19, o. g. 5000 Odense. GIRO 23 42 79

ARBEJDERBLADET

ARBEJDERBLADET udgives af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister-leninister. Ansvarsh. Finn Spørensen.

Løssalgsspris.....1 kr.
Alm. abn. (13 nr.).....25 kr.
Kampabn.....50 kr.
Institu. abn.....65 kr.

Indbetal på giro 20019
ARBEJDERBLADET - Guldbergvej 13, 4. th, 2000 F.

RED. SLUT d. 20-1-74

RØDE
STJERNE
boghandler

Der er nu RØDE STJERNE boghandler i 3 byer:

ODENSE:
RØDE STJERNE
Alle'gade 19 O.G.
4000 ODENSE

HORSSENS:
RØDE STJERNE
Houmannsgade 34
8700 HORSSENS

KØBENHAVN:
RØDE STJERNE
Ryesgade III
2100 Kbhvn. Ø.

TRANKJØLEN
ØSTERBROGADE
RYESGADE
nr. 111